

1601

2. Beh. af Lovf. om Søværnets Ordning.

1602

erede Ordfører at udtale en Beklægelse over, at der ikke fra Mindretallets Side har fundet nogen varmere Tilslutning Sted til vort Forslag om Forterne. Dette havde vi ventet, i det Mindste troede jeg, at der i Mindretallet var nogen Stemning derved. Derimod har jeg set, at Mindretallet har gjort en Antydning af, at det kunde ønske en teknisk Afdeling oprettet. Men da Ønsket ikke har faaet noget Udtryk undtagen i Betænkningen, antager jeg ikke, at dette vil foranledige Regjeringen til at oprette en saadan teknisk Afdeling. Grunden, hvorfor vi ikke have ønsket en teknisk Afdeling, er ikke den, at vi ikke erkjende, at det er rigtigt, at der er en teknisk Afdeling i Marineministeriet, som med Hensyn til Tegninger, Konstruktioner o. s. v. har de fornødne Kræfter og ligeledes med Hensyn til den tekniske Revision af Værstets Virksomhed er saaledes inde i Forholdet, som man kunde forlange; navnlig nu, da den eneste Myndighed, der reviderer Værftet, er Statsrevisionen, og denne dog egentlig ikke er nogen sagkyndig Revision af Værstets tekniske Virksomhed, skal det ikke bestrides fra Flertallets Side, at det var ønskeligt, om en saadan Afdeling blev indført. Den kan imidlertid ikke indføres af den simple Grund, at Regjeringen ikke vil have den i Aar, og dette er maaske fra Regjeringens Side begrundet i Erkjendelsen af, at en saadan Indførelse ikke vil kunne finde Sted uden en fuldstændig Omorganisation af begge Forsvarsministerier og deres Sammensmeltning til eet, hvorved en betydelig Besparelse af Personale kunde opnaas. Dette har Regjeringen ikke vist nogen Tilbøjelighed til, og der har derfor ikke fra vor Side været Grund til at gaa videre i saa Henseende. Jeg har kun set, at Regjeringen har fastholdt nogle faa af det Personale, der ifjor var fordret til den tekniske Afdeling. Dette fastholdte Personale har Flertallet naturligtvis foreslaaet at lade forsvinde igjen for at holde Spørgsmaalet aldeles aabent med Hensyn til Ministeriernes Omorganisation, som forhaabentlig om ikke lang Tid vil komme i Forbindelse med Spørgsmaalet om en teknisk Afdelings Oprettelse. Vindringsforslaget under Nr. 74, som den erede Ordfører for Mindretallet begrundede, og som den erede Minister sluttede sig til, behøver jeg ikke at tale nærmere om. — Derimod har det erede Mindretal stillet to Forslag under Nr. 72 og 73 om at give Lieutenanter og Underofficerer Ret til i en vis tidligere Alder end den af Regjeringen foreslaaede at træde ud af Bæret med Pensionsberettigelse, og til dette Forslag have enkelte Medlemmer af Flertallet sluttet sig

De øvrige Medlemmer af Flertallet, som altsaa her udgjøre et Mindretal, kunne ikke tiltræde disse Forslag, og jeg skal sige hvorfor. Det er ganske vist, at det kan have sin Betydning for en Mand, at han to, tre Aar før den Aldersgrændse, der er fastsat i Regjeringens Forslag, kan vælge sig en anden Virksomhed; men det er ikke blot dette, der foreslaas fra den anden Side, men det er at give Manden Ret til paa Statens Beføstning at vælge sig denne anden Virksomhed. Dersom en Mand vil gaa sin Vej, inden han naaer Aldersgrændsen, kan han gaa, saameget han vil; men at han skal kunne gaa, og at Staten skal betale for ham i de 3 Aar, han gaar før Aldersgrændsen, for at han kan sikre sig en bedre Livsstilling, det kunne vi ikke gaa ind paa af to Grunde, for det Første, fordi den Uddannelse, der gives Officererne og Underofficererne, er meget kostbar, og Staten derfor ikke bør frastrive sig Retten til at benytte dem, saa længe de kunne gjøre Tjeneste; de forpligte sig faktisk, og der paahviler dem paa Grund af den Uddannelse, som Staten har ydet dem, tillige en moralsk Forpligtelse til, saa længe de for Dydighedens Skyld kunne, at forblive i Statens Tjeneste uden Hensyn til deres private Interesse. Men dertil kommer endnu en Ting. Den modsatte Betragtning kunde have noget for sig, hvis de Paagjældende ikke fik Pension, hvis Staten, naar en Mand var kommen til en vis Alder, da lod ham gaa; men i Følge Pensionsloven sørger Staten for de Mennesker, der falde for Aldersgrændsen, og den Indvending imod vor Betragtning, som bestaar i, at disse Mennesker ellers vilde blive stillede uheldig i økonomisk Henseende, naar de skulde tjene Staten til det Sidste, falder saaledes bort overfor det Faktum, at Staten sørger for dem, hvis de skulde blive saa uheldigt stillede. Det Ønste, der vil opnaas ved Forslaget, er derfor en Forøgelse af Pensionsbyrden. Forøgelsen vil ganske vist ikke blive stor; det kan maaske blive sjældent, at Nogen benytter sig af denne Ret; men det kan ogsaa ske hyppigt — det er ikke muligt at afgjøre dette nu — og selv en lille Forøgelse af Pensionsbyrden, der ikke er begrundet i Andet end de paagjældende Personers Ønske om paa Statens Beføstning at søge sig en anden Livsvej, kunne vi ikke anføre for berettiget. Det er altsaa paa den ene Side de Offre, Staten bringer for Uddannelsen af Officerer og Underofficerer, og paa den anden Side det, at Staten, naar de falde for Aldersgrændsen, sørger for deres Alderdom gennem Pension, der forekommer os at gjøre det umuligt at gaa ind paa det omhandlede Forslag,